

Szalamandra-kürtő

Mit szarakodik annyit? Miért nem mászik már gyorsabban? Kefi még jobban behajolt a víznyelő szájába, szöghaja most is elállt, nyakán kidagadtak az erek, feje vörös lett. Húzni próbálta a hegymászó kötelet, segíteni akart Borinak, de az ellentartott. Ne segíts, kérlek, ne segíts, majd egyedül, motyogta a lány, de a fiú ezt nem hallhatta odafönn.

Bori a kürtő nyirkos falához nyomta hátát, sáros bakancsát a csúszós köveknek feszítette; traverzolva haladt felfelé. Közben meredten bámulta a cipőjére száradt barlangi agyagot. Lélősi tanár úr eligazítására gondolt, hogy semmiképpen se koszolják össze a falat, mert nagyon szép fehér kalcitkiválások figyelhetők meg. A lány jobb kezével a vékony barlangáskötélbe kapaszkodott, balkezeiben egy dermedt szalamandrárt tartott. A nyákos fal hűsítette Bori hátát. Dopplerként erősítette fel szapora szívdobogását. Elszámolt százig, de nem csendesedett. Énekelni kezdett. Hamisan, másképp nem tudott. Ej, haj, száll az ének, zeng az ének, szép az élet. Ej, haj, úttörőnek kedve mindig jó. Ez bejött. Megindult felfelé. Jobb láb, bal láb, jobb kar húz, a hát is elmozdul, aztán újra befeszít. Métereket haladt felfelé. Mit is mondott Lélősi, hogy tizenöt méter mély? Akkor a kürtő egyharmadánál járhat. Izzadt tenyerében mocorgott a szalamandra. Jaj, csak azt ne, nem eshetsz le. Újra énekelni kezdett. Egy a jelszónk, a béke, harcba boldog jövőért megyünk, egy nagy cél érdekében...

Baszd meg, ez énekel! Ne énekelj, hanem mássz! Most már alulról is rángatták a kötelet. Lába remegett, először csak a bal, aztán a jobb is átvette. Apjára gondolt, annak hétvégi monológjaira. Édeslányom, mások a te korodban kicsípi magukat, tánciskolába mennek vagy buliba, te meg a fejedbe nyomod azt a kurva sisakot, és lemész a föld alá. Normális dolog ez? Ilyenkor apjára mosolygott, pusztit nyomott kopaszodó feje búbjára, begyömöszölte a barlangász overállt a hátizsákba, és megígérte, hogy jövőre beiratkozik a tánciskolába. Anyja csak annyit mondott, vigyázz magadra kislányom, és megsimogatta.

Bori érezte, hogy az izzadság már nem áll meg a bugyija korcánál, hanem folyik tovább a fenékvájatában. Azt fogják hinni, hogy bepisilt. Meleg lé folyt a kötelet szorító tenyerén is. Fejlámpájával odavilágított, a kötél piros volt. Nem baj, lényeg, hogy a szalamandra megnyugodott, még vagy hét méter lehet.

Bal láb, jobb láb, jobb kéz húz, bal láb, jobb láb, jobb kéz húz. Már mind a két lába veszettül rángatózott. Felnézett. A kötelet tartó fiú amorf feje betöltötte a barlangszáját. A lány érezte, hogy a lába zsibbad és merevedik. Na nem, ez nem lehet igaz, gondolta. Közben hallotta Lélősi hangját, hogy csak a legkeményebbek jöjjenek. Ez nem gyerekjáték. Húsz kilométer gyaloglás, tizenöt méter leereszkedés, és hágcsót nem hoznak. Túl nehéz. Kötélen megy a dolog, majd biztosítják egymást. Aztán két-három óra barlangmászás, majd vissza.

A lába nem mozgott. Véres tenyere a kötélnél ragadt. Egy ideje már állt. Hallotta Kefi hangját fölülről, kössetek ki a fához, és tartsatok feszesen! Gyere még egy métert, csak egyet, és akkor kihúzlak, kiabált le a fiú.

Bori torkában nagy gombóc nőtt, szeme előtt összefolytak a vonalak, fent eltűnt a kócos fej, helyette az ég egy pici darabja remegett, meg a nyárfák sárga levelei. Szép volt az idei ősz.

Bori azon vette észre magát, hogy húga kedvenc dalát dúdolja, egy kis malac, töf-töf-töf, hogy újra látja Kefi vörös fejét a barlangnyílásban, és hogy halad felfelé.

A fiú csípőig belógott a kürtőbe, összekulcsolta karját Bori hóna alatt, és egy lendülettel kirántotta. A lány rekedten kiabált, vigyázz, a szalamandra! Hülye vagy? Felhoztad?

Bori aznap éjjel nem aludt. Túl fáradt volt hozzá. Másnap iskolába ment. Az aulában egy neonzöld óriásplakát hirdette, hogy a Horizont tánciskola új tanfolyamot indít kezdőknek. Jelentkezés a 369-160-as telefonszámon. Tollat keresett. Felírta tenyerébe a számot.

Átlag hétfő

A félig elégett cigarettát Bori a bejárat melletti „Köszönöm, hogy észrevettek” hulladékgyűjtőbe dobta. A gyomra táján a szokásos szorítás. Húsz éve dolgozott a patológián, nap mint nap újabb corpusok, és reggelente még most is elfogta a jól eső izgalom. Várt. Tartogatta a gyomrában összegyűlt bizsergést.

A klinkertéglás épületben beszívta a rothadó hús formalinnal keveredő, édeskés illatát. A takarítónő ugyan sarkig tárta az ablakokat, de a szagot nem lehetett kiszellőztetni. A testet már bekészítette a segédápoló. Ma kit szolgál fel, Jani bá?, kérdezte tőle. Naponta feltette a kérdést, és a férfi mindig úgy tett, mintha először hallaná. Negyvenes nő, mondta, és mosolyogva rágcsált egy kiflivéget. De nem olyan csinos, mint a doktornő. Gyors mozdulattal rántotta le a leplet. Egy morzsa a corpus hajára esett. Az arc ismerősnek tűnt. Jani bá a kiflivéggel a szájában citálta az adatokat: Solymosi Laura, negyvennégy éves, 2012. május 20-án otthonában holtan találták. Bori alaposabban megnézte az arcot. Gyerekkori bálványa feküdt az asztalon, kiterítve, hájgyűrűkkel körbepárnázva, rövidre nyírt, mákos hajjal, petyhüdt ajakkal. Bori szájalmat, megdöbbenést, szomorúságot akart érezni, de csak arra a szivárványszínű radírra tudott gondolni, amit Laura külkeres apja hozott németből. Szép nagy radír volt. Laura megdörzsölte valamelyik színt, és illatos lett a papír is meg a keze is. A zöld görögdinnye-, a piros eper-, a sárga meg citromillatú. Borit majd megette a fene, hogy neki is legyen ilyen színes-szagos radírja. Az ő apja, ha nagy ritkán kiküldetésbe ment, csak hasznos ajándékokat hozott: lasztexnadrágot, pulóvert vagy zoknit. A leghaszontalanabb meglepetése egy Lux szappan volt. Bori évekig őrizte szekrényében a bugyijai között.

Színes radír és indiai bőr tornazsák. Boriét vagy a nagymamája varrta, vagy a Hattyú utcai háztartási boltban vett egy viaszosvászon zsákot három ötvenért. De Bori legjobban Laura rózsaszínű köntösét szerette. Kamaszodtak, és szombatonként tánciskolába jártak. Laura trapéznadrágban és színes tunikákban. A tánctanár csak vele táncolt. Egyik szombaton Laura nem jött, Borira meg rátapadt egy pattanásos képű fiú. Haza akarta kísérni, nem tudott szabadulni tőle. Lauráék háza előtt azt hazudta, hogy ott lakik, és felment hozzájuk. Az édesanyja nyitott ajtót. Nem hívta be Borit, inkább kiküldte hozzá a lányát. Akkor látta meg Bori a habos köntöst. Laura loknis sötét fürtjei szétterültek a rózsaszín anyagon. Bori zavartan topogott, megtapogatta a kötött sapka alá gyűrt, hullámcsattal félretűzött haját.

A farsangra csak otthon készített jelmezben lehetett benevezni. Bori édesanya ezüstpapírba bugyolált kartoncsillagokat varrt lánya sötétkék ruhájára, szöghajába is ezüst csillagokat tűzött. Gyönyörű éjkirálynő leszél, bátorította Borit. Laura holland lánynak öltözött. Apjától kapta a jelmezt: fapapucs, fehér kalap, holland népviselet. Megengedte, hogy Bori mellé álljon, és együtt fényképezkedjen vele. Bori sokáig a füzettartójában őrizte a képet.

Laura csak a gebines Berger Renivel barátkozott. Súgtak-búgtak, és Borit már a születésnap bulijukba sem hívták meg. Aztán Reninek fiúja lett, egy negyedikes gimnazista. Mindig a fiúval lógott. Laura meg észrevette Borit. Együtt vihogtak a téren. Aztán másfelé ment a két lány. Évek múltak el anélkül, hogy találkoztak volna. Bori hallotta, hogy Laura fogtechnikus lett, a Fogtechnikai Vállalat kiváló dolgozója. Meglepődött. Miért nem fogorvos? Okos volt és szorgalmas.

A húszéves osztálytalálkozón a Mamma Rosában Laura az asztalfőn ült. Duplán rendelte a sört. A második kör után a pincér literes korsóban hozta. Bori utoljára a Búza téri csarnok alagsorában látta. A kínainál árult. Ezres naponta, mondta. Szürke volt és táskás szemű. Család?, kérdezte Bori. Legyintett. Van egy kutyám, újfundlandi. Értem, mondta Bori és elköszönt.

A doktornő az órájára nézett. Fél kilencre járt. Ideje volt munkához látni. Az olló átroppantotta a bordákat, felmetszette a hasat, feltárultak a belek. Diktálni kezdett.